

Si aquest carrer fos meu

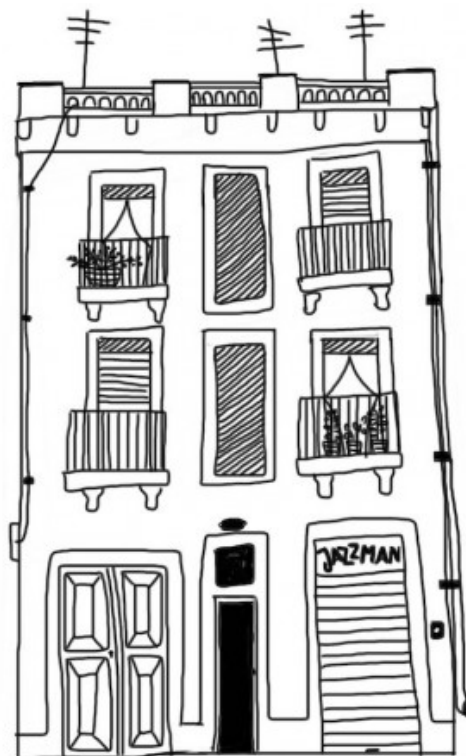
Adaptar-se no sempre és un procés natural: té un component acrobàtic i és arriscat

Foto: Catorze

Stefanie Kremser va néixer a Düsseldorf però va créixer a São Paulo, va traslladar-se a Munic per estudiar cinema documental i des del 2003 viu a Barcelona. A *Si aquest carrer fos meu* (<https://edicions1984.cat/cataleg/si-aquest-carrer-fos-meu/>) (publicat per Edicions de 1984 i traduït per Marina Bornas) s'endinsa en la narració autobiogràfica a partir de les vint-i-dues adreces on ha viscut, les arribades i comiats, els records, i reflexiona -i convida al lector a fer-ho- sobre la identitat, sobre qui es pot ser quan no s'és d'un lloc concret i definit. En llegim un capítol.

Carrer Roger de Flor
(Barcelona, 2003)

Stefanie Kremser

Adaptar-se no sempre és un procés natural: té un component acrobàtic i és arriscat. ¿Què vol dir, adaptar-se? ¿Deixar de ser tu mateix, aïllar-te com a mostra de resistència? ¿O deixar-te portar i reinventar-te, si no del tot, almenys en part? Havia après moltes vegades a adaptar-me a regions desconegudes, de grat o per força i amb dificultats de tota mena, a vegades grosses, i d'altres, petites. Totes m'han marcat, canviat, format. Barcelona tornava a ser un repte completament nou, amb la particularitat que era el primer lloc que triava voluntàriament com a nova residència. Barcelona era fruit d'una decisió. Van haver de passar trenta-quatre anys fins que jo mateixa vaig agafar, per fi, el timó de les meves migracions. El meu (aleshores encara futur) marit vivia al tercer pis d'un petit edifici del carrer Roger de Flor. Al seu pis de solter s'hi alineaven prestatgeries plenes de llibres i des del finestral de la sala d'estar, al fons del mar de teulades de les cases de davant, es veien les torres punxegudes i acolorides de la Sagrada Família. Un ficus encorbat es marcava sota la llum del sol. En aquell pis no hi faltaven mai el cafè ni el vi, i el minúscul club de jazz de la planta baixa li donava una atmosfera romàntica insuperable.

Durant l'any que va durar la nostra relació a distància, que vam tramejar fent viatges entre Munic i Barcelona, aquell refugi va ser prou gran per a tots dos i ens semblava com fet a mida. Però quan per fi vam decidir viure junts i m'hi vaig traslladar, em vaig sentir com una intrusa, sobretot en veure la pila de caixes que s'amuntegaven a qualsevol lloc on hi havia un pam de terra buit. De cop i volta vam passar a ser definitivament dos, a més de tots els meus trastos. ¿On els posaríem? ¿I com és que ell havia pogut viure tantes setmanes enmig d'aquell caos? Jo no tenia gaires coses. Un vell bagul de fusta del Brasil, un parell de mantes bolivianes, una taula rústica bavaresa, una guitarra, una càmera de cine, roba, llibres, fotos i quadres. La resta -llit, cuina, cadires i prestatges- ho havia regalat o malvenut. Tot i així, quan ho vaig empaquetar em vaig trobar amb quaranta caixes. Per tant, vaig haver de llogar uns quants metres cúbics d'un contenidor gegant que, un dia de primavera -el pacte era que seria al cap de tres mesos-, un camió transportaria des d'Alemanya fins a Espanya. Fins aleshores, després de desfer el pis de

Munic i abans d'inaugurar la nova vida a Barcelona, jo havia d'anar a Itàlia durant dotze setmanes, perquè m'havien concedit una beca de creació literària en un poble a prop de Roma.

Però una tarda del mes de gener, quan jo era a Itàlia feia només un parell de setmanes, el camió de mudances va aparèixer tot d'una a Barcelona i va bloquejar la meitat del carrer Roger de Flor. Un conegut que havia tret el gos a passejar va passar per allà al davant i, quan el meu marit li va explicar que la seva nòvia -és a dir, jo- aniria a viure amb ell, tot i que ara no hi era per una sèrie de circumstàncies, el conegut es va pensar que tot el que hi havia dins del camió era meu. -T'han ben enredat! -va exclamar i li va donar uns copets a l'esquena, no amb ànim de felicitar-lo, sinó de consolar-lo. Mentrestant, els tres transportistes descarregaven ràpidament els meus mobles i caixes: tenien pressa perquè l'endemà els esperaven a Lisboa. Però quan van veure les escales estretes que conduïen al tercer pis, van començar a remugar en una barreja d'alemany-turc-anglès, queixant-se del mal que els feien els genolls i l'esquena, de la gana i el cansament i de la pila de quilòmetres que encara els quedaven per recórrer de nit. Així doncs, el meu marit no només els va ajudar a pujar les meves coses, sinó que després els va convidar a sopar al bar de la cantonada i va escoltar atentament les seves aventures de camioners. Havien passat conduint per gairebé tot arreu i havien vist una llarga llista de monuments: la Torre Eiffel, el Big Ben, el Colosseu...

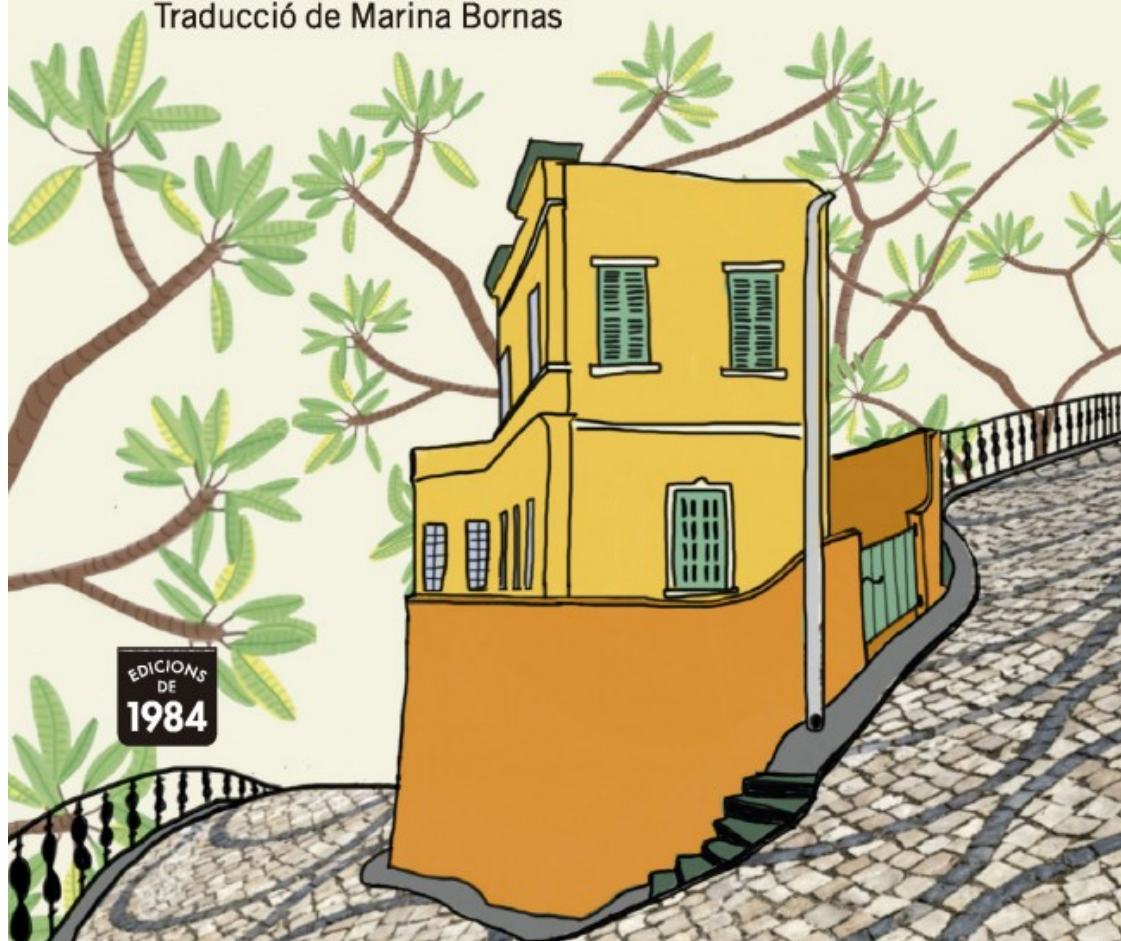
Aquella nit volien fer la volta al camp del Barça, i (gràcies, un cafè ens aniria bé) ¿què hi havia a Lisboa que valgués la pena veure des del camió? Així va ser com el meu marit no només es va deixar enredar per la seva parella, sinó també per una nova història. Aquella mateixa nit, envoltat de muntanyes de caixes i trastos, va anotar en una llibreteta: « ¿Es pot escriure una novel·la sobre camioners? ». (Sí que es podia: *Maletes perdudes*). Al cap de dues setmanes, el meu marit ja no podia aguantar més aquell caos de caixes i va venir a Itàlia amb cotxe.

M I R M A N D A

Si aquest carrer fos meu

Stefanie Kremser

Traducció de Marina Bornas

EDICIONS
DE
1984

Si aquest carrer fos meu (<https://edicions1984.cat/catalog/si-aquest-carrer-fos-meu/>)

© 2020, Stefanie Kremser.

© de les il·lustracions interiors i de la coberta, Stefanie Kremser, 2020.

© de la traducció: Marina Bornas, 2020.

© d'aquesta edició, Edicions de 1984, S.L.